

Veverka Odarka!

Je trošku červená jako jahody
a maliny. Trošku modrá jako borůvky
a ostružiny. Je celá strakatá.

„Kampak, holky! Kam vás čerti nesou?“ křikla
na ně. Houkala se na větvičce. Na té tenčí straně.

„Chceme si chvilku posedět v cukrárně.
Dostaly jsme chuť na oříškový dort,“ odpověděla
jí Rozárka. „Pojď s námi, ať se taky podíváš do
města. Kdypak jsi naposled vytáhla paty z lesa?“

„Už ani nevím,“ řekla Odarka. „Ale na dort
mám, buď jak buď, taky chuť. Jen aby byl
dobrý,“ zapochybovala. „A mohla by k němu být
i horká čokoláda. Věřte, holky, půjdu ráda.“

A pak už hop a skok, pospíchají, běží, letí –
jako báby na koštěti. Barborka, Rozárka, Odarka.
Z větve na větev, ze stromu na strom. Běžely
i v trávě, v mechu. Přes kupičky klestí.

A byly ve městě. A měly štěstí!

Cukrárna tam stála zrovna na náměstí. Už
z dálky voněla jako velikánský včelí úl otevřený
dokořán. Víc než teplá jarní stráž. Voněla víc než
červená, modrá a strakatá paseka dohromady.

„Sláva! Sláva! Už jsme tady!“ volaly veverky
vesele. Vešly dovnitř, pozdravily a zvědavě se
rozhlédly. Všude kolem nich byly hromady
čokolád, oplatků a žvýkaček. Smály se na ně
barevné haldy, hory a kopce bonbonů –

růžových, zelených, modrých,
červených a žlutých. Placaté,
baňaté, kulaté i hranaté.
Kolečka, čtverečky, hvězdičky

